HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בעל ה׳ בעילות בשפחה חרופה. בשוגג וגודע לו בין כל אחת ואחת אינו חייב אלא אחת. להכי נקט שפחה חרופה משום דמביא קרבן אחד על עבירות הרבה כתבן בכריתות (דף ט.) ה׳ מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה הבא על השפחה ביאות הרבה וכו׳ וכי תנן מתני׳ דנפטר בקרבן אחד הני מילי במזיד שהוא מן המביאים על המזיד בשוגג דכתיב (ויקרא יט) בקורת תהיה ומלקות בשוגג ליכא וגבי מזיד רבי קרא דנפטר בקרבן אחד על ביאות הרבה כדיליף התם וכ״ש על ביאות שוגג הרבה בהעלם אחד אבל שוגג וגודע לו בין ביאה לביאה למאן דבעי ידיעה בתחלה אפשר ודאי חשיב הוא לחלק למאמרות הבאתא בתחלה לעושה מזיד וצריך להביא על כל אחת ואחת אליבא דר׳ יוחנן דאמר לעיל[ג] באוכל שני זיתי חלב בהעלם אחד וגודע לו בשתי ידיעות שמביא חטאת על כל אחת ואחת דחשיבא ליה חילוק ידיעה כאילו הביא קרבן בין ידיעה לידיעה הכא נמי חשיב חילוק ידיעה כאילו הביא קרבן בין ביאה לביאה. ואשמעינן עולא דלמאן דלא בעי ידיעה בשפחה בתחלה אינה חשובה לחלק בינתים ואינו חייב אלא אחת דכיון דלא חשיבא ליה ידיעה לא מחלקת. והא מילתא דעולא נקט לה הכא משום דרב דימי דאיירי עלה ופרכינן עלה מפלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש: **המקינו.** שלא תקריבוהו עד שתבעול עוד: **כי אמא רב דימי.** לא פליג אדעולא אלא מר אמר חדא ומר אמר חדא: **חייב על כל אחת ואחת.** קס״ד דהשתא לרב דימי הא דתנן הבא על השפחה ביאות הרבה אינו חייב אלא אחת הני מילי מזיד אי נמי שוגג בהעלם אחד אבל שוגג וגודע לו בינתים למאן דחשיבא ליה ידיעה בשפחה ואפילו לריש לקיש: **והרי חטאת דבעי ידיעה בתחלה.** שאם הביא חטאתו קודם שנודע לו החטא אינה מכפרת דכתיב (ויקרא ד) או הודע אליו והביא: **ופליגי ר׳ יוחנן וריש לקיש.** וקאמר ריש לקיש דאין ידיעות מחלקות להתחייב בשתים על שני זיתי חלב בהעלם אחד אלמא לא חשיבא ליה חילוק ידיעה כחילוק כפרה וגבי שפחה חרופה בידיעות שבין ביאה לביאה לאו כהבאת קרבן חשיבי לחלק וכי היכי דבמזיד דידיה מביא חטאת על כולן הכא נמי מביא חטאת על כולן ולא דמי לידיעות שבין אכילת חלב לאכילת חלב שמחלקות לדברי הכל דהתם חיובי אשגגות הוא וכיון שיש ידיעה בינתים הויין ליה שתי שגגות: **אמר ליה אביי דילמא.** הא דפשטת דלמאן דבעי ידיעה חייב ואפילו לריש לקיש: **כמעשה דלאחר הפרשה קאמרת.** וכתתקפת דרב המנונא דלעיל אבל בידיעה דקודם אפילו לר״ע פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש היא לרבי יוחנן דחשיבא ליה ידיעה לחלק באכילת חלב אפילו שתי אכילות שנאכלו בהעלם אחד ה״נ מחלקת וריש לקיש דאמר התם לא מחלקת ה״נ אפי׳ בבין ביאה לביאה לא מחלקת בבין ביאה לביאה הכא כשתי אכילות דחלב בהעלם אחד וגודע לו על כל אחד ואחד לבדו דמיא: **הכל מודים.** ר׳ יוחנן וריש לקיש בשפחה חרופה דיש חילוק: **והכל מודים.** בה דאין חילוק: **ומחלוקת.** שניהם בה דלר׳ יוחנן יש חילוק ולריש לקיש אין חילוק וכולהו מפרש להו: **כדעולא.** למאן דלא בעי ידיעה בתחלה דאפי׳ ר׳ יוחנן מודה דלר׳ טרפון לא חשיבא ידיעה לחלק וכי א״ר יוחנן ידיעות מחלקות ואפילו בין שתים הנעשות בהעלם אחד ה״מ בחטאת דחשיב ידיעה דילה: **והכל מודים.** ואפילו ר״ל דיש חילוק ואפילו לרבי טרפון כגון בביאה שלאחר הפרשה כדרב המנונא: **ומחלוקת.** דרבי יוחנן ור״ל בשפחה חרופה ואליבא דמאן דחשיבא ליה ידיעה דאשם לר׳ יוחנן דאמר חטאת הטעון אכילה היא מחלקת אפי׳ חטאת הטעון אחד הכא נמי מחלקת בין בהעלם אחד בין בשתי העלמות ולר״ל דאמר ידיעה לחטאת אף על גב דחשיבא לא מחלקת בידיעות דהעלם אחד הכא אפילו דשתי העלמות לא מחלקת נתכוין אף על גב דבעיא היא בפרק קמא דזבחים (דף ו.) ולא איפשיטא דדחי ליה הש״ס בסוגיא דחויא בעלמא הוא[ה] מ״מ התם בעי אליבא דעולא דאמר הכא דאין קרבן מכפר אבעירה דאמר אפרשה דלמא עולה דדורון היא מכפרת מ״מ אין רוצה לפשוט התם מדברי האמוראים אלא ממשנה או מברייתא כדאשכחן בפרק [אין בין המודר (נדרים דף לה:)[ג]] ורשב״א מפרש דהא דנקט לאמן דבעי ידיעה רבותא נקט דאפי׳ לדידיה לא מיחייב לר״ל על כל אחת אלא במעשה דלאחר הפרשה ולא פליג אעולא[ו]: נתכוין

בעל חמש בעילות בשפחה חרופה [ו] אינו חייב אלא אחת מתקיף לה רב המנונא אלא מעתה בעל [ז] וחזר ובעל והפריש קרבן ואמר המתינו לי עד שאבעול הכי נמי דאינו חייב אלא אחת א״ל מעשה דלאחר הפרשה קאמרת[א] מעשה דלאחר הפרשה לא קאמינא כי אתא רב דימי אמר למאן דאמר אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה[ב] בעל חמש בעילות בשפחה חרופה חייב על כל אחת ואחת אמר ליה אביי הרי חטאת דבעינן ידיעה בתחלה ופליגי ר׳ יוחנן ורבי שמעון בן לקיש אישתיק אמר ליה דלמא[ג] במעשה דלאחר הפרשה קאמרת וכדרב המנונא א״ל אין כי אתא רבין אמר הכל מודים בשפחה חרופה והכל מודים בשפחה חרופה ומחלוקת בשפחה חרופה הכל מודים בשפחה חרופה דאינו חייב אלא אחת כדעולא והכל מודים בשפחה חרופה דחייב על כל אחת ואחת כרב המנונא ומחלוקת בשפחה חרופה למ״ד אשם ודאי בעי ידיעה בתחלה מחלוקת דרבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש: איתמר נתכוין

תנאי ולהתנות בשלמים[ג] ואפילו למאן דאמר אין מביאין קדשים לבית הפסול דהשתא ממעט ליה מאכילתו[ד] מ״מ לא חשיב גורם כפרה כיון דאם עבר והתנה מה שעשה עשוי[ט] והא דנקט עולת שפחה חרופה ולא נקט מילתיה במעילה[ט] דגבי מעילה הוא דתנן דאשם ודאי לא בעי ידיעה [י]משום דאתא לאשמעינן דאפי׳ בין מעשה למעשה לא חשיבא ידיעה לחלק[יא] אבל במעילה[יב] פשיטא דמחלקת כמו בחטאת[יג] וכן משמע בפרק ד׳ מחוסרי כפרה (כריתות דף ט.) דאמר בעא מיניה ר׳ חייא טירנאה מר׳ יוחנן הבא על ה׳ שפחות בהעלם אחד מהו א״ל חייב על כל אחת ואחת ומ״ש מה׳ העלמות בשפחה אחת אמר ליה התם אין גופים מוחלקין הכא גופים מוחלקין והיינו למאן דלא בעי ידיעה אלמא דלא מחלקות אפי׳ ידיעות שבין ביאה לביאה ואית ספרים דגרסי במילתיה דעולא וגודע לו בין כל אחת ואחת והיינו כדפרישת וא״ל תפשוט מדעולא דלר׳ יוחנן ידיעות מחלקות וא״ל דעולא אמ״ל קאמר: **מתקיף לה רב המנונא אלא מעתה בעל והפריש קרבן בו׳.** תימה מאי פריך רב המנונא[כא] דאי קסבר דהפרשה מחלקת בין ביאה לביאה כשבעל במזיד[כב] בשוגג נמי יש לחלק והיכי מדמה ליה לידיעה שאין מחלקת במזיד ואי קסבר דאין הפרשה מחלקת במזיד הכי נמי דלא מחלקת בשוגג ונראה לר״י דהכי פריך כיון דלא מחלקת בין ידיעות שבין מעשים לידיעות שלאחר מעשים[כג] אלא מעתה הפרשות נמי[כד] דאין מחלקות לר״ל לאחר כל המעשים אמ״ל דבהפרשות פליגי[כה] ואפי׳ לר׳ יוחנן איכא למימר דהכא מודה דאין הפרשות מחלקות דדוקא גבי חטאת קאמר דמחלקות משום דאיכא נמי בהדי הפרשות ידיעות חשובות שגורמות כפרה אבל הכא דליכא אלא הפרשה לחודא אפי׳ רבי יוחנן מודה דלא מחלקת אחר כל המעשים ה״נ דלא מחלקת בין ביאה לביאה והא דאי סברא היא דמחלקת[כו] ואין מתכפר בקרבן שכבר הפרים עבירה שאחר הפרשה[כז] אמר ליה מעשה דלאחר הפרשה לא קאמינא פי׳ אינו משוה בין מעשה למעשה לאחר כל המעשים: **כי אתא רב דימי אמר למ״ד בעי ידיעה בו׳.** דאשתא ס״ד דמיירי בידיעה וקאמר דאפי׳ לריש לקיש מחלקת כיון דגורמת כפרה ואפילו לאחר כל המעשים ולהכי פריך והרי חטאת כו׳ ומסיק דלאחר הפרשה קאמר[כח] ואומר ר״י דרב דימי פליג אדעולא[כט] מדנקט[ל] למ״ד בעי ידיעה משמע[לא] אבל למאן דלא בעי ידיעה לא[לב] שמשוה אותו להפרשה דלאחר כל המעשים ואין לתמוה על סברא דרב דימי[לג] דה״נ עולה מכפרת אעשה דלאחר הפרשה[לד] נתכוין

מתני׳ בשוגג ובמזיד בקרבן אחד הני מילי במזיד דנפטר בקרבן אחד אבל בשוגג וגודע לו בין כל אחת ואחת אינו חייב אלא אחת. לכאורה לא מיבעיא דלמאן דלא בעי ידיעה בתחלה אפילו רבי יוחנן מודה כיון שאין הידיעה גורמת כפרה דלא חשיבא לחלק אפי׳ בין ביאה לביאה כל שכן אחר כל המעשים ומ״מ[ו] הניחא לי׳ איכא אשם תלוי בשפחה חרופה אתי שפיר למאן דלא בעי ידיעה דאינו חייב אלא אחת שאין הידיעה גורמת כפרה אבל אם בעי ידיעה אמאי אינו חייב אלא אחת אמר רבי יוחנן דאשם תלוי[ז] אמאי אינו חייב אלא אחת ליחייב שתים[ח] הא לריך ידיעה אחת לכל הפחות דאם לא נודע לו לא היה יכול להביא שום קרבן[א] והרי אותה ידיעה גורמת כפרה[ב] ויש לומר דאפי׳ אין אשם תלוי בשפחה חרופה יכול להביא אשם על

נתכוין

בעל חמש בעילות בשפחה חרופה [ו] אינו חייב אלא אחת. אבל למאן דבעי ידיעה בתחלה הוי פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש דלר׳ יוחנן כיון שהיא ידיעה[א] (ה) שהיא גורמת כפרה מחלקת אפילו ידיעות של אחר הבעילות כ״ש ידיעות שבין ביאה לביאה דמחלקות[ב] וי״ל דסבר דידיעות לא מחלקות הכא[ג] בשפחה חרופה אפילו ידיעות שבין ביאה לביאה אין מחלקות אע״ג דגבי חלב מודה ר״ל דידיעות שבין אכילה לאכילה מחלקות[ד] לא דמי דהתם בשגגה תלה רחמנא וידיעות מחלקות אשגגות אבל בשפחה חרופה שמביא על הזדון כשגגה אין ידיעה חשובה לחלק[ה] אבל למאן דלא בעי ידיעה בתחלה אפילו רבי יוחנן מודה כיון שאין הידיעה גורמת כפרה דלא חשיבא לחלק אפי׳ בין ביאה לביאה כל שכן אחר כל המעשים ומ״מ[ו] הניחא לי׳ איכא אשם תלוי בשפחה חרופה אתי שפיר למאן דלא בעי ידיעה דאינו חייב אלא אחת שאין הידיעה גורמת כפרה אבל אם בעי ידיעה אמאי אינו חייב אלא אחת אמר רבי יוחנן דאשם תלוי[ז] אמאי אינו חייב אלא אחת ליחייב שתים[ח] הא לריך ידיעה אחת לכל הפחות דאם לא נודע לו לא היה יכול להביא שום קרבן[א] והרי אותה ידיעה גורמת כפרה[ב] ויש לומר דאפי׳ אין אשם תלוי בשפחה חרופה יכול להביא אשם על

נתכוין

תנאי ולהתנות בשלמים[ג] ואפילו למאן דאמר אין מביאין קדשים לבית הפסול דהשתא ממעט ליה מאכילתו[ד] מ״מ לא חשיב גורם כפרה כיון דאם עבר והתנה מה שעשה עשוי[ט] והא דנקט עולת שפחה חרופה ולא נקט מילתיה במעילה[ט] דגבי מעילה הוא דתנן דאשם ודאי לא בעי ידיעה [י]משום דאתא לאשמעינן דאפי׳ בין מעשה למעשה לא חשיבא ידיעה לחלק[יא] אבל במעילה[יב] פשיטא דמחלקת כמו בחטאת[יג] וכן משמע בפרק ד׳ מחוסרי כפרה (כריתות דף ט.) דאמר בעא מיניה ר׳ חייא טירנאה מר׳ יוחנן הבא על ה׳ שפחות בהעלם אחד מהו א״ל חייב על כל אחת ואחת ומ״ש מה׳ העלמות בשפחה אחת אמר ליה התם אין גופים מוחלקין הכא גופים מוחלקין והיינו למאן דלא בעי ידיעה אלמא דלא מחלקות אפי׳ ידיעות שבין ביאה לביאה ואית ספרים דגרסי במילתיה דעולא וגודע לו בין כל אחת ואחת והיינו כדפרישת וא״ל תפשוט מדעולא דלר׳ יוחנן ידיעות מחלקות וא״ל דעולא אמ״ל קאמר: **מתקיף לה רב המנונא אלא מעתה בעל והפריש קרבן בו׳.** תימה מאי פריך רב המנונא[כא] דאי קסבר דהפרשה מחלקת בין ביאה לביאה כשבעל במזיד[כב] בשוגג נמי יש לחלק והיכי מדמה ליה לידיעה שאין מחלקת במזיד ואי קסבר דאין הפרשה מחלקת במזיד הכי נמי דלא מחלקת בשוגג ונראה לר״י דהכי פריך כיון דלא מחלקת בין ידיעות שבין מעשים לידיעות שלאחר מעשים[כג] אלא מעתה הפרשות נמי[כד] דאין מחלקות לר״ל לאחר כל המעשים אמ״ל דבהפרשות פליגי[כה] ואפי׳ לר׳ יוחנן איכא למימר דהכא מודה דאין הפרשות מחלקות דדוקא גבי חטאת קאמר דמחלקות משום דאיכא נמי בהדי הפרשות ידיעות חשובות שגורמות כפרה אבל הכא דליכא אלא הפרשה לחודא אפי׳ רבי יוחנן מודה דלא מחלקת אחר כל המעשים ה״נ דלא מחלקת בין ביאה לביאה והא דאי סברא היא דמחלקת[כו] ואין מתכפר בקרבן שכבר הפרים עבירה שאחר הפרשה[כז] אמר ליה מעשה דלאחר הפרשה לא קאמינא פי׳ אינו משוה בין מעשה למעשה לאחר כל המעשים: **כי אתא רב דימי אמר למ״ד בעי ידיעה בו׳.** דאשתא ס״ד דמיירי בידיעה וקאמר דאפי׳ לריש לקיש מחלקת כיון דגורמת כפרה ואפילו לאחר כל המעשים ולהכי פריך והרי חטאת כו׳ ומסיק דלאחר הפרשה קאמר[כח] ואומר ר״י דרב דימי פליג אדעולא[כט] מדנקט[ל] למ״ד בעי ידיעה משמע[לא] אבל למאן דלא בעי ידיעה לא[לב] שמשוה אותו להפרשה דלאחר כל המעשים ואין לתמוה על סברא דרב דימי[לג] דה״נ עולה מכפרת אעשה דלאחר הפרשה[לד]

נתכוין

אף על גב דבעיא היא בפרק קמא דזבחים (דף ו.) ולא איפשיטא דדחי ליה הש״ס בסוגיא דחויא בעלמא הוא[לה] מ״מ התם בעי אליבא דעולא דאמר הכא דאין קרבן מכפר אבעירה דאמר אפרשה דלמא עולה דדורון היא מכפרת מ״מ אין רוצה לפשוט התם מדברי האמוראים אלא ממשנה או מברייתא כדאשכחן בפרק [אין בין המודר (נדרים דף לה:)[ג]] ורשב״א מפרש דהא דנקט לאמן דבעי ידיעה רבותא נקט דאפי׳ לדידיה לא מיחייב לר״ל על כל אחת אלא במעשה דלאחר הפרשה ולא פליג אעולא[לו]: נתכוין

ודאי בעי ידיעה בתחילה, וכי כמו חטאת דעלמא, (אינו) [אילו] בעל הני חמש בעילות בשפחה, כגון שבעל בשפחה חרופה שוגג וגודע לו על הראשונה, והפריש קרבן, וחזר וגודע לו על השניה, ואח״כ על השלישית ואח״כ על הרביעית ועדיין לא הקריבו, וגודע לו ה׳ פעמים, כי האי גוונא חייב ה׳ אשמות. ולא תימא כיון דשוגג ומזיד בשפחה חרופה דינם שוה ידיעתו בכל אחת ואחת לא מהניא, דהא אילו היו אלו ה׳ בעילות כולן במזיד מתחילה עד סוף אינו חייב בהן [אלא אחת]. אלא כשם דמהניא ידיעה לגבי חטאת לחייב על כל ידיעה וידיעה הכי [נמי] מהניא גבי אשמות. אמר ליה אביי והא חטאות דלדברי הכל בעינן ידיעה בתחילה וכשעשה כמה עבירות בהעלם אחד שהוא חייב על כל אחת ואחת. דילמא (בידיעה ולאחר) [במעשה דלאחר] הפרשה דלאחר הפרשה. א״ל רב דימי אין, **כי אתא רבין אמר הכל מודין בשפחה חרופה.** שאינו חייב אלא אחת כדעולא. פי׳ הכל מודין הוא ר׳ יוחנן דמחייב על כל ידיעה חטאת, בשפחה חרופה מודה דכיון דשוגג ומזיד בשפחה חרופה דחייב על כל אחת ואחת. פי׳, אפילו ריש לקיש מודה שאם בעל בשפחה חרופה אינו מתכפר בקרבן שהפריש על הראשונה, אלא חייב קרבן אחר, וכ״ש ר׳ יוחנן. ולא גמרינן הפרשה דלאחר מעשה מקמי ידיעה והפרשה דקמי מעשה, דאיכא למימר בהפרשה דמיקמי מעשה, מודה ר״ל דהא בעידן דמפריש האי קרבן לא הוה עליה זיקת אבירה אחרת, והאי קרבן הוה לו לאותה עבירה בלבד, לפיכך אם אח״כ עבר אבירה אחרת אין חייב אלא קרבן אחד, אבל האי דהוו אלו עליה זיקת אבירה אחרת, כך אפילו אם נודע לו על אחת מהן והפריש עליה קרבן ואח״כ נודע לו על השאר, כיון שעדיין לא נקרבה החטאת שהפריש מתכפרין כולן בזו החטאת שהפריש, מ״ט כולהו בני בקתא דהדדי נינהו, וכולהו אית להו דרב המנונא. **ומחלוקת בשפחה חרופה** למ״ד אשם ודאי בעי ידיעה ובפלוגתא דר׳ יוחנן ור״ל, פשוטה היא.

מסורת הש״ס

ה) ס״ל ונודע לו בין כל אחת ואחת, ג) [דף עא:], ו) [ועי׳ תוספות יומא דף יט: ד״ה מי איכא וקדושין כג: ד״ה דאמר וב״ק דף ו: ד״ה בשלו וב״מ דף יז: ד״ה מן],

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ אלא מעתה בעל והפרש כנ״ל ומיהו וחזר ובעל נמחק: (ב) תוס׳ ד״ה בעל וכו׳ שהיא ידיעה חשובה שהיא גורמת:

גליון הש״ם

תוס׳ ד״ה בעל. וב״מ בפ״ד מחוסרי כפרה. וסכי מוכח מקוגיין דמיירי ע״כ בנודע בין ביאה לביאה דאלו אחר כל הביאות אין ס״ל לומר דידיעות מחלקות הא כיון דלא בעי ידיעה תחילה אפילו כיפר קודם שנודע לו על הבעיות ממילא כולם מתכפרים עמה כיון דמכפר בלא ידיעה וא״כ ממילא לא מצי למנקט בפעילה דממ״ע בין מעשה למעשה ודלא מחלקת כיון דאינו בהעלם אחת ולאחר כל המעשים פשיטא דל״ם לומר ידיעה מחלקת דהא הקרבן מכפר מיד על כולם כיון דל״ל ידיעה תחלה ומה״ט י״ל על קושיית תוס׳ דאיך שייך בפ״ה דלא בעי ידיעה תחלה די״ל דהיינו לענין זה בבעל תמם בעילות ואח״כ כיפר על מ׳ קודם שנודע לו עד אינך כולם מתכפרין דלא בעי ידיעה תחלה ודו״ק:

רבינו חננאל

עבירות הרבה ועל הזדון כשגגה, וחד מינייהו הבא על שפחה חרופה. ואמרינן עלה תני תנא קמיה דר׳ אלעזר וכפר עליו הכהן באיל האשם, מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה, באיל האשם ונסלח לו, מלמד שמביא על הזדון כשגגה. ואקשינן והא עיקר קרבן במזיד כתיב, דכתיב בקרת תהיה, פי׳ מלקות ואין (מזיד) [מלקות] אלא במזיד, ובמקום שהיא חייבת מלקות הוא חייב קרבן. ושנינן אימא מלמד שמביא קרבן על השגגה כזדון. והתם פליגי אית דאמר דכד בעיל שפחה חרופה בשגגה בעי ידיעה בתחילה כדבעי לענין חטאת דעלמא, וכדמפרשינן השוכח עיקר שבת מכלל דהוי ליה ידיעה. ואית מאן דאמר כיון דמזיד ושוגג כי הדדי מיתי, אף שוגג שלא היתה לו ידיעה בתחילה מייתי אשם. וקאמר עולא לא״ד לא בעי ידיעה בתחילה סבר דהא לא דמיא הא שגגה לשגגת חטאת דעלמא. וכשם שבזדון מביא קרבן אחד על בעילות הרבה, הכי נמי שוגג אם בעל כמה בעילות בכמה העלמות, או מהן בזדון ומהן בשגגה, אינו מביא אלא קרבן אחד. ואתקיף עליה רב המנונא אלא מעתה בעל ונודע לו וכיון שנודע לו עמד והפריש קרבן ואמר המתינו לא תקריבוהו עד שאבעול ובעל, הכי נמי דאינו חייב בבעילה אחרונה קרבן אחר. ודחי עולא ואמר מעשה דלאחר הפרשת קאמרת, כלומר בעילה דלאחר הפרשה לא קאמינא שמתכפר בקרבן ראשון. **כי אתא רב דימי** אמר לדברי האומר אשם

מוסף תוספות

א. שיש חשיבות בידיעה. תוס׳ כלל״ש. [וכעי״ז סגיה הכי״מ בתוס׳ ״כיון שהיא ידיעה חשובה״]. ב. דלא חייש בחשיבות הידיעה אלא קסבר דאינה מחלקת לחטאות. תוס׳ כלל״ש. ג. נמי. תוס׳ כלל״ש. ד. שאם נודע לו בינתים חייב על כל אחת ואחת. תוס׳ כלל״ש. ה. אפילו בין מעשה למעשה. תוס׳ כלל״ש. ו. מאי קא מדמה אשם מעילות לאשם שפחה חרופה. שיקט להר״ן. ז. אחד. תוס׳ כלל״ש. ח. שהוא בא על הספק ויכול להתנות עליו שיקט להר״ן. ט. לפי שאין מביאין אשם תלוי אלא בדבר שחייבין על זדונו כרת ועל שגגתו חטאת. שיקט להר״ן. י. לכל הפחות. תוס׳ כלל״ש. יא. אינו יכול להתנות ולומר אם בעלתי זה אשמי ואם לאו יהא אשם תלוי וכו׳. שיקט להר״ן. יב. וחשיבא לי׳ אותה ידיעה לחלק. שיקט לר״ן. יג. [ד]אם ודאי בא על שפחה חרופה הרי טוב ואם לאו הם שלמים. תוס׳ כלל״ש. שהרי מתן דמיהן שוה. ריטב״ץ. דהכא שיודע שבעל ואינו יודע אם בעל שפחה חרופה או אשה אחרת [אמרי׳]. שיקט להר״ן. יד. דשלמים נאכלים לכל אדם ולשני ימים ולילה אחד וזה אינו נאכל אלא לכהנים ויום ולילה. י״ל. תוס׳ כלל״ש. טו. וא״ת. תוס׳ כלל״ש. טז. מעל חמש מעילות. תוס׳ כלל״ש. יז. י״ל דלרבותא נקט. תוס׳ כלל״ש. יח. מפני שקרבנה בא על המזיד וכיון דבכמה ביאות במזיד אינו חייב אלא אחת אף ידיעה לא תחלק בין ביאות דשוגג שהרי בשעת ידיעה בר קרבן הוא באותה ידיעה אם שאילו בא על השפחה קסבר דבמזיד נמי מחלקת אע״כ. תוס׳ כלל״ש. יט. לא הוה מצי לאשמעינן הכי דהתם. תוס׳ כלל״ש. כ. כיון דבשעת ידיעה לא הוה בר קרבן. ריטב״ץ. שאינו מביא על המזיד כשוגג. תוס׳ כלל״ש. כא. מידיעה שיש עמה הפרשת קרבן לידיעה גרידתא. ריטב״ץ. כב. א״כ מאי אלא מעתה הא קסבר דבמזיד נמי מחלקת וא״כ. תוס׳ כלל״ש. [עי׳ מהר״ם]. כג. דכי היכי דאחר כל המעשים אינה מחלקת הכי נמי בין מעשה למעשה. תוס׳ כלל״ש. כד. כיון. תוס׳ כלל״ש. כה. כמו כן לא תחלק בין מעשה למעשה. תוס׳ כלל״ש. כו. בין מעשה למעשה. תוס׳ כלל״ש. כז. אלא ודאי אין לדמות ידיעה דבין מעשה למעשה אלאחר כל המעשים כי היכי דבהפרשה אין להשוותם. תוס׳ כלל״ש. כח. וכדרב המנונא. תוס׳ כלל״ש. [ד]פירש״י ד״ל וכו׳ דעולא ורב דימי לא פליגי. שיקט להר״ן. כט. דעולא מחייב לכ״ע במעשה דלאחר הפרשה, ורב דימי. תוס׳ כלל״ש. ל. בתחלה. תוס׳ כלל״ש. לא. דוקא למאן דבעי ידיעה דכיון דאיכא ידיעה חשובה עם הפרשה מחלקת ההפרשה. תוס׳ כלל״ש. לב. [ו]אפי׳ הפרשה דבין מעשה למעשה אינה מחלקת. תוס׳ כלל״ש. לג. [ד]טעמא דרב דימי משום דמדמה להו לעולות. רמב״ן. לד. שאם עבר על עשה והפרש קרבן וחזר ועבר על עשה כולן מתכפרין בקרבן אחד והכי נמי למאן דלא בעי ידיעה לא שנא. רמב״ן. לה. והכל מודים בשפחה חרופה דחייב על כל אחת ואחת כדרב המנונא דקאמר בסמוך לעולא כדאית ליה ולרב דימי כדאית ליה. תוס׳ כלל״ש. לו. במעשה דלאחר הפרשה. תוס׳ כלל״ש.

עין משפט נר מצוה

כג א ב ג מיי׳ פ״ט מהלכות שגגות הלכה ו: